

FORGÁCS PÉTER

Napút – sötétben

„Példátlan műkincslopás!
Vajon hová tűnt Csontváry
Éjszakai táj holdvilágnál című festménye?”

(részlet egy újságcikkből)

„Borostyánba zárt rovar az emlék: anyám a kezem szorítja, mégis félek, sötét van, hideg, az égiség erő kísértetfák rejtekéből hold képében vicсорít rám apám, részeg tébolyában kiűzött a házból, menekülünk, anyám és én, a kápolna fénye vonz, mint holmi kergető éji pillangókat. Én vagyok az a kisfiú, én is festettem meg, és csakis rám tartozik, ami akkor és ott elhangzott anyám és közöttem. Engem illett a kép. Az illatok. A színek. A fény. A sötét. Anyám hangja. Mind az én tulajdonom.”

– Nos, ezt a levelet találtuk a raktárban az eltűnt festmény helyén. Összevetve a grafológus, illetve a pszichológus szakvéleményét, kialakítottuk a tettes profilját. Eszerint a levél írója középkorú férfi. Tébolyodott és mániákus. Talán skizofrén. Csontváry reinkarnációjának tartja magát. Azt állítja, ő a képen látható kisfiú, sőt, hogy a képet is ő festette. Mindamellett intelligens, precíz és kreatív. A művészien megfogalmazott szöveg alapján feltételezhető, hogy irodalomkedvelő. Talán maga is foglalkozik írással.

– Olyan ez a pár sor, mintha maga Csontváry írta volna.

– Utánanéztünk. A Csontváry-hagyaték nem tartalmaz ilyen idézetet.

– Szóval, a tolvajt nem a pénz motiválta.

– Nem. Birtoklási vágy.

– Ez jó hír. Legalább tudjuk, hogy a festmény biztonságban van.

– Csak azt kéne kideríteni, hol?

– Esetleg valami ötlet, százados?

A fiatal nyomozóhölgy orrlíka kitágult. Eljött a pillanat, amire várt.

– Ki kell írni egy irodalmi pályázatot.

A felügyelő hitetlenkedve emelte rá a tekintetét.

– Hogy mit?

– Egy irodalmi pályázatot. Rá kell vennünk a jelentkezőket, hogy írják meg, szerintük hogyan történt a képrablás. A jellemrajz alapján biztosra vehető, hogy a mi emberünk is beszáll a játékba.

– Ugrasszuk ki a nyulat a bokorból? Nem rossz.

A szentély valójában egy alagsori helyiség. Kipárnázott, bőrrrel kárpított ajtaja nyolc ponton záródik. A házból idáig vezető keskeny

folyosót néhány spotlámpa halvány fénye világítja meg. Az ajtó fölött apró kamera. Benn a kvadrofón zenegépből Bartók Divertimentója szól. Halk alapzajként a légkondicionáló duruzsol. Az asztalnál ülő alak egy irodalmi portált böngész a monitoron. Folyamatosan görgeti lejjebb és lejjebb a szöveget, majd az optikai egérrel dühösen az asztalra csap.

– Dilettáns banda! Amatőrök! Ennyi halva született ötlet! Még hogy egyszerűen leemelte a szögről! De hát, könyörgöm, ki sem volt akasztva! Benn volt a raktárban egy polcon. Bezzeg az áprilisi áramkimaradás senkinek nem tűnt fel!

Majd a másik falhoz fordul a székkal.

– Mit szólsz ehhez, anya?

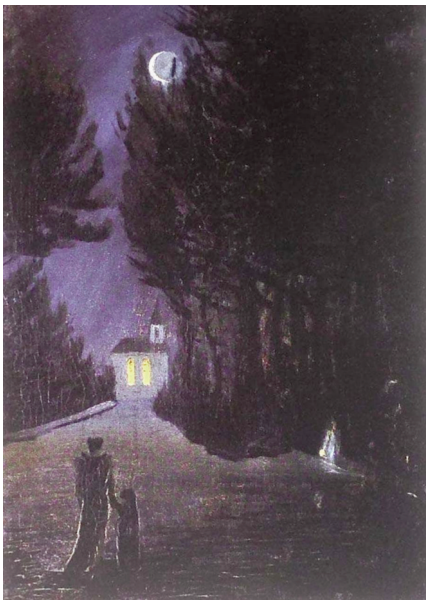
A falon egy oltárszerű fatákolmány közepén az ellopott Csontváry-festmény díszleg, felülről tompán megvilágítva. Révedten mered a képre, átsurranva az időkapun, bejutva egy másik dimenzióba. Múlt és jelen, én és ő rendszertelenül váltogatják egymást a tudatában. Hallucinál. Hangokat hall, valahonnan a bartóki mélységeknél is mélyebbről. Anyja szólítja. Figyelmesen issza szavait, akár egy szófogadó gyermek.

– Igen, igen. Igazad van, anya.

Visszafordul a géphez. Ujjait a billentyűzetre helyezi. Vár. Aztán lázasan írni kezd.

Pályamű: Napút-sötétben

Százféle gondolatod támadhat, de mindhiába. Amíg azt az egyet helyére nem teszed, a lelked nem lel megnyugvásra. A tudat, hogy valahol létezik, ki hozzád a legközelebb áll, áthajszol minden veszélyen, csak hogy újra dédelgethesd, hogy örökké együtt maradhass vele. Mert te az ő gyermeke vagy, ő pedig a tiéd Amikor a biztonsági őr a raktárba kísérte, hogy leellenőrizze a kapcsolószekrényt, az egyik polcon megpillantotta, amit gyermekkorra óta keresett. A „kápolnás festmény”. Rajta ő és az édesanyja, ahogy kéz a kézben menekülnek egy borzalmas éjszakán. Meg kell szereznie a képet. Minden áron Tisztában volt a létesítmény áramhálózatának működésével, hiszen annak idején részt vett a szerelési munkálatokban. Tudta, hogy a biztonsági rendszer áramellátása blokkolható. A riasztó és a kamerák is Egy tavaszi napon átlagos tárlatlátogatóként besétált a galériába. Zsebében ott lapult néhány szerszám: csípőfogó, csavarhúzó, kislűrés. Záráskor egyszerűen behúzódtott az egyik paraván mögé az elosztószekrény közelében. Megvárta, amíg leszáll az este. Az örök unottan üldögéltek a tompa fényben. A vasszekrényhez osont. Egy-két kézmozdulat, és az egész épületre sötétség borult. Amíg az örök a rövidzárlat okát keresték, besurrant a raktárba, és elemelte a kisméretű festményt. Áram híján az elektromos mágneszár könnyen megadta magát A paraván mögött a sarkainál négy részre fűrészelte a képkeretet, így a lécek könnyedén elértek nadrágja speciálisan kialakított, hosszú zsebeiben. A vásznat az inge alatt csempészte ki. Másnap, amikor újra kinyitott a képtár, egyszerűen kisétált a főbejáraton. A rövidzárlatot még aznap éjjel megszüntették. Visszaállt a rend. Minden a helyére került.

– Minden. Ugye, anya?